

DA
E-004797/2020
Svar afgivet på Europa-Kommissionens vegne
af Ylva Johansson
(18.2.2021)

I henhold til artikel 4, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Union, forbliver den nationale sikkerhed den enkelte medlemsstats eneansvar. Kommissionen har således intet kendskab til eventuelle aftaler mellem medlemsstaternes efterretningstjenester og andre lande eller til den sag, som de ærede medlemmer henviser til.

Privatlivets fred, herunder kommunikationshemmelighed og databeskyttelse, beskyttes på europæisk og nationalt plan. Ethvert indgreb i sådanne rettigheder foretaget af retshåndhævende myndigheder og sikkerhedsmyndigheder skal overholde proportionalitetsprincippet og nødvendighedsprincippet. Navnlig giver artikel 15 i e-datadirektivet¹ medlemsstaterne mulighed for at vedtage retsfor skrifter med henblik på at indskrænke rækkevidden af de rettigheder og forpligtelser, der er fastsat i direktivet, herunder kommunikationshemmeligheden (artikel 5), hvis en sådan indskrænkning er nødvendig, passende og forholdsmæssig i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, forsvaret, den offentlige sikkerhed, eller forebyggelse, efterforskning, afsløring og retsforfølgning i straffesager. I alle tilfælde skal retsfor skrifter overholde artikel 7 og 8 i EU's charter om grundlæggende rettigheder samt den europæiske menneskerettighedskonvention² som fortolket af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. Uden at det berører Kommissionens beføjelser som traktaternes vogter, henhører overvågning og håndhævelse af e-datadirektivet primært under de nationale myndigheders og domstoles kompetence.

¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF af 12. juli 2002 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor (Direktiv om databeskyttelse inden for elektronisk kommunikation) (EFT L 201 af 31.7.2002, s. 37).

² https://www.echr.coe.int/Documents/Convention_DAN.pdf